

I sista stund : dramatisk scen /

Nyblom, Helena,

81 F a z Teatern, Svenska.
324. 1910

National Library
of Sweden

Sv. Teatern.

N:o 324.

*Utt. av.
Hans.
Saml.*

I sista stund

Dramatisk scen

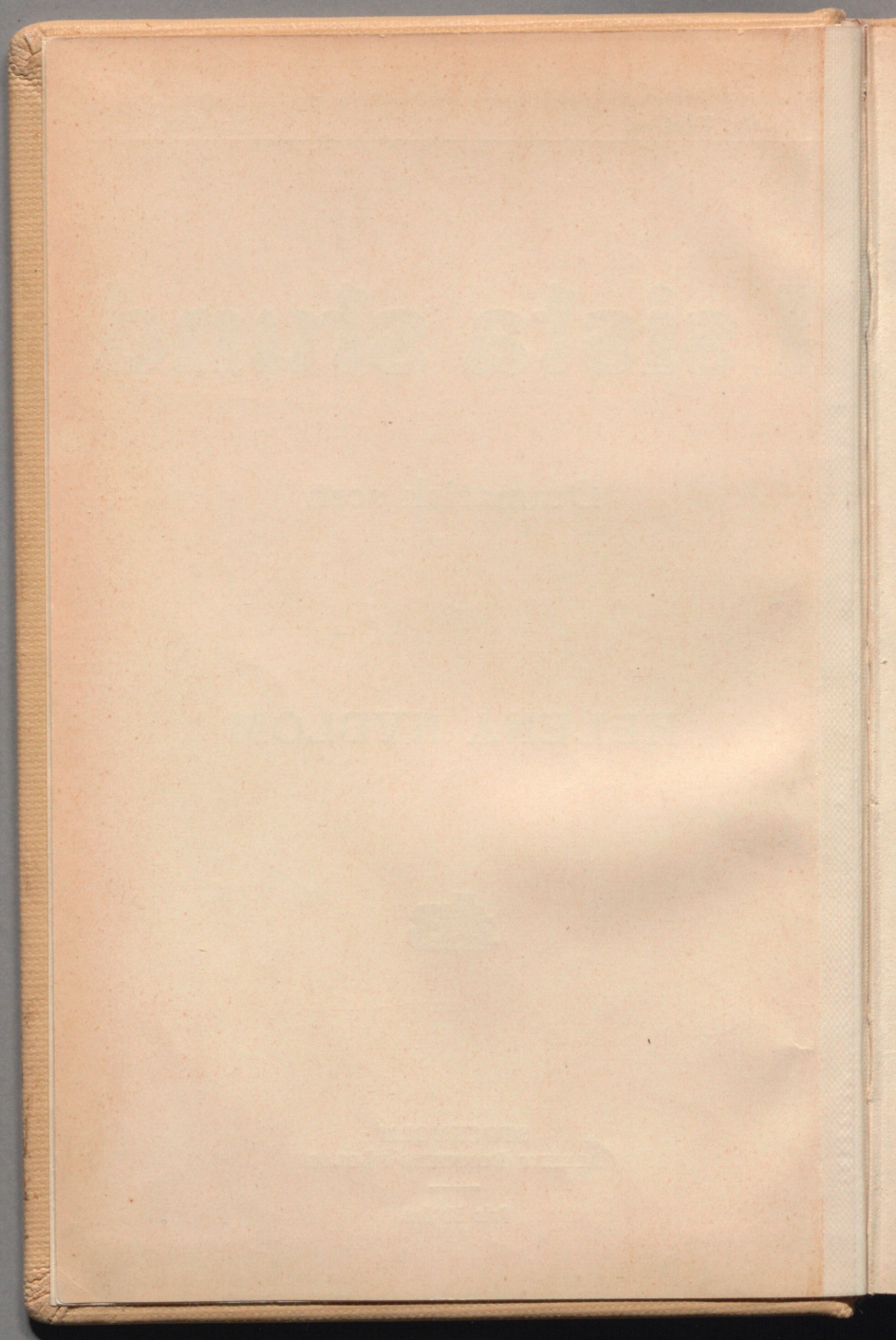
af

A. f. Rind.
HELENA NYBLOM

STOCKHOLM
ALBERT BONNIERS FÖRLAG

Pris 50 öre.

I SISTA STUND

DRAMATISK SCEN

AF

HELENA NYBLOM

STOCKHOLM
ALBERT BONNIERS FÖRLAG

Om man önskar uppföra denna pjäs på offentlig teater eller som sällskapsspektakel, bör man i detta syfte hänvända sig till författarinnan, Floragatan 15, Stockholm.

PERSONERNA:

STAFVA, 23 år, dotter till skeppsredare Högsjö.

ERIK, 27 år, fosterson och första man på varfvet hos skeppsredaren.

STOCKHOLM

ALB. BONNIERS BOKTRYCKERI 1910

Scenen föreställer ett stort gammalmodigt rum, lågt i taket och med bjälkar.

Till höger ett fönster med små rutor, som man tänker sig vetta ut emot hafvet. Vid fönstret ett rätt stort bord, hvarpå står syask, stickkorg och materialier för handarbete. På golfvet närmare bakväggen ett långt ekbord med stolar, ämnadt till matbord. På en hylla öfver bordet tallrikar i gammalmodigt, blommigt porslin. Till vänster mot väggen en lång, gammalmodig soffa med ett bord och stolar. På bordet en lampa.

Det är förmiddag och klart solsken. I bakgrunden till höger en dörr. Väggen är grönmålad. Alla möbler enkla, gammalmodiga och hentrefliga. Hemväfda mattor på golfvet. Vid fönstret sitter STAFVA vid bordet, med ansiktet emot publiken. Hon är klädd i en enkel resdräkt, med en liten filthatt på hufvudet. Hon sitter, med hufvudet stödt i händerna och ser ut genom fönstret med ett dystert, nästan ondt uttryck.

Dörren i bakgrunden öppnas och in kommer med snabba steg, ERIK klädd i tjocka kläder med mössa på hufvudet. Han stänger dörren, som går ut till en farstu, tar mössan raskt af hufvudet och säger i upprymd ton.

ERIK. Nu är allt klart! Allt ditt pick och pack i båten. Nu fattas bara du själf.

STAFVA *reser på sig.* Ska jag komma genast?

ERIK *ser på sin klocka.* Ännu kan vi lugna oss en god halftimme. Det tjänar ju till ingenting att ligga och skvalpa vid holmen i blåsten och vänta på ångbåten.

STAFVA *som åter satt sig.* Men bara inte far och mor komma lång tid före oss; då bli de så oroliga.

ERIK. Å, vi komma nog ungefär på samma tid. Det tar ju goda två timmar med vagn, och det är väl inte stort mera än en timme, sedan de foro sin väg.

STAFVA. Det var bra, att mor inte kom med i båten. Hon är alltid så ängslig, då det blåser litet. *Hon tar hatt och handskar af och lägger dem på bordet.*

ERIK *som går fram och åter på golfvet.* När är ni framme i kväll?

STAFVA. Jag tror vid sjutiden. De par gånger jag farit till Odesnäs, vill jag komma ihåg, att vi ungefär kommo fram vid sjutiden.

ERIK *stannar i sin vandriug.* Det är väl mycket vackert där borta?

STAFVA. Det är en mycket stor byggnad, där svärföräldrarna bo, men man ser inte hafvet. — Inomhus är det ju så helt annorlunda än här hemma.

ERIK. Då måtte det vara bra otrefligt. *Han börjar åter gå.*

STAFVA. Svärfar har byggt huset själf. Där äro många rum, och alla rummen likna hvarann. Man förstår inte alls, hvad de äro ämnade till, och man vet liksom inte, hvar man skall slå sig ned i alla de många sofforna och fåtöljerna. Det förefaller nästan, som om svärföräldrarna själfva kände sig främmande i sitt eget hem.

ERIK *stannar.* Men huset, där du — där ni ska bo — det är väl trefligare? *Han börjar åter gå fram och åter.*

STAFVA. Det ligger vackrare, inne i björkhagen. Jag har sett taket sticka upp öfver skogen.

ERIK *stannar*. Har du inte ens varit inne i ditt tillkommande hem? *Går åter.*

STAFVA. Nej, ser du, min fästman — Frithiof, ville, att det skulle bli en öfverraskning för mig, så jag först ska få se det på bröllopskvällen. Han har ställt allt i ordning efter sin egen smak.

ERIK *stannar*. Men om det nu måhända inte alls är efter din smak? *Han går fram och åter.*

STAFVA. Så får jag väl försöka lära mig tycka om det. Det är ju han, som — som betalar.

ERIK *stannar framför henne och ser på henne*. Ja, måtte du bara bli så lycklig där, som jag önskar dig det! Då skulle det inte finnas en lyckligare människa på jorden.

STAFVA. Om de bara komma att tycka om mig.

ERIK. Tycka om dig! De skulle våga annat!

STAFVA. Jo, ser du, vi är nog ganska olika! Här hemma är vi så enkla och rättframma människor och tänker inte så noga efter allt, hvad vi säger och gör. Svärföräldrarna vill ha allt så precist och enkom. Svärmor tycker, jag skrattar för högt och tillåter inte alls, att man skrattar vid bordet. Och så kom jag att lägga mig och rulla på en af gräsplanerna — de ha så vackra, sammetmjuka planer där borta — men det var nu rent på tok. Och så får man inte sjunga, utan att någon ber en, och så — — — Ja! Det är mycket jag får tänka på för att göra dem till lags.

ERIK. Jaså! Det är af den sortens kaneldosor! *Han går raskt fram och åter på golvet och stannar därpå plötsligen framför Stafva.* Men den där — fästmannen din, han vågar väl ändå inte göra anmärkningar på dig?

STAFVA. Om han gör det, är det ju inte så underligt. Han är så mycket äldre än jag och har så mycket mera bildning och vet, hur allt skall vara. Om han gör någon anmärkning på mig, så vet jag, att det bara är i god afsikt. Han säger då alltid: »Du vet, att det är till ditt eget bästa, och att det bara är därför, att jag håller så mycket af dig, som jag vill ha dig så bra, du kan bli på alla sätt och vis.»

ERIK. Det var mig en egen sorts kärlek! *Han går åter fram och tillbaka.*

STAFVA. Det är egentligen underligt, att du aldrig sett min fästman!

ERIK. J-a! *Han går fram och åter.*

STAFVA. Hvar gång han varit här på besök, har du varit borta.

ERIK. Ja, det har fallit sig så.

STAFVA. Det är i alla fall besynnerligt.

ERIK *stannar framför henne.* Nej, men vet du, hvad jag tycker är besynnerligt? Jo, att mor har kunnat vara med om, att ditt bröllop skulle firas borta. Det liknar henne inte alls. Jag skulle just ha trott, att hon ville sätta en ära i att hålla bröllopet här hemma.

STAFVA. Det kostade nog också på henne att ge med sig. Men far tyckte, att om svärfar önskade

det, så skulle vi inte göra svårigheter för en sådan småsak.

ERIK. Kallar du ditt bröllop en småsak? *Han börjar åter gå.*

STAFVA. Nåja, det där är ändå bara något yttre, och så blir det nog så mycket mera praktiskt, att ha bröllopet där.

ERIK *svarar icke, men fortsätter att gå af och an.*

STAFVA. Ja, jag säger, att det nog blir mycket mera praktiskt att ha bröllopet där i det stora huset. Där är så god plats, och min — min fästman — de ha så stor familj och så många bekanta, som alla måste bjudas — och hvar skulle vi hafva plats för dem? De stanna nog flera dar.

ERIK, *som går af och an.* Ja—så!

STAFVA. Och så är där den stora salen, som är en så bra danssal.

ERIK. Såå, det skall också dansas?

STAFVA. I morgon ska det vara stor bal. Och så blir bröllopet i öfvermorgon, och så middag för alla grannfamiljerna dagen därpå.

ERIK. Det blir ju storartadt!

STAFVA *suckar.*

ERIK *stannar.* Är du glad, Stafva? *Hon tiger.* Är du ledsen? *Hon tiger.* Ja, då är det väl så där — litet af hvar sort?

STAFVA. Hur tycker du, det skulle kännas att lämna det här hemmet, som jag älskar mest af allt på jorden, och där jag lefvat hela mitt lif?

ERIK *står och ser på henne.* Ja, jag förstår, att det skall vara svårt.

STAFVA. Detta älskade hem, som det inte finns make till i hela världen!

ERIK *stilla*. Ja, det är ett kärt ställe!

STAFVA. Platsen här vid fönstret, där jag suttit bredvid mamma och arbetat dag efter dag i så många år.

ERIK. Och alltid var ni glada och muntra ihop som två systrar.

STAFVA. Och bordet där borta vid soffan, där vi satt om kvällarna, medan far eller du läste högt.

ERIK. Ja, där ha vi haft många lyckliga timmar tillsammans!

STAFVA. Och mathörnet där borta, där mamma och jag bar fram maten, när du och far kom hem från arbetet och störtade in på maten som två hungriga skolpojkar.

ERIK. Men så smakade då också mors och din mat bättre än all annan mat i världen!

STAFVA. Och mitt lilla rum där uppe, hvarifrån jag kan se så långt ut öfver hafvet, och där jag alltid stått och spejat, när båtarna kom in!

ERIK. Stackars liten! — Ja, det ska kosta på!

STAFVA. Och när jag nu har gått ut genom dörren där, då är det inte mitt hem längre. Det är ju rysligt! — Jag hade aldrig tänkt, det skulle bli så svårt!

ERIK. Du får väl tänka på, hvad du går till mötes. På — på honom! En brud ska väl inte känna sig så där öfver sig gifven!

STAFVA *torkar ögonen*. Nej, jag vet det!

ERIK. Du får allt lof att klarna upp till bröllopet i morgon.

STAFVA. Usch, ja! Det där stora, granna bröllopet! Om det ändå vore väl öfver! Alla de där främmande människorna, som jag inte bryr mig ett dyft om. Och inga af mina egna!

ERIK. Du har väl far och mor.

STAFVA. Ja, det förstår sig! Men annars ingen! — Ingen af mina flickvänner kunde komma med, och du — min egen bror! — Du kommer inte med till mitt bröllop! Om du visste, hur tomt det kommer att kännas!

ERIK. Tack ska du ha för det, Stafva! Men du vet nog, att vi inte alla kan vara hemifrån — och dessutom! *Han börjar på nytt gå fram och åter.*

STAFVA. Hvad är det mera?

ERIK *medan han går*. Jo, jag kan inte med bröllop. Jag är helst därifrån.

STAFVA. Jag förstår! Sedan din Lissan dog, så tycker du, det är svårt att se en brud.

ERIK *medan han går*. Å det är nu inte precis orsaken!

STAFVA. Å jo, det är det nog, fastän du inte vet det. Du älskade henne ju så mycket.

ERIK *stannar i andra ändan af rummet*. Nej, det gjorde jag inte.

STAFVA *förvånad*. Älskade du inte din Lissan obeskrifligt?

ERIK *från andra ändan af rummet.* Jag tyckte, hon var en snäll, rar flicka — och så höll hon så mycket af mig.

STAFVA. Du sörjde dock så mycket, då hon var död?

ERIK. Jag tycker, det är så synd om sådan en liten en, som dör så ung, och så hade jag liksom samvetsagg, att jag inte hållit nog af henne.

STAFVA. Så konstig du är, Erik!

ERIK. Tycker du — ja! Jag tycker nu, att jag är klar som korfspad.

STAFVA *mörk.* Jag är afundsjuk på dig, Erik.

ERIK. Hvad skulle det vara för?

STAFVA. Du stannar kvar här hos far och mor, i detta älskade hem — och jag skall bort, långt bort, till främmande människor.

ERIK *mildt.* Det är ju ditt eget val, Stafva. Och för resten är du ju inte längre bort, än att du ibland kan komma hem och hälsa på.

STAFVA *häftigt.* Ibland! — Det kommer allt att bli mera än »ibland». — Jag kommer åtminstone en gång i veckan.

ERIK *småskrattar.* Hur skulle det gå till?

STAFVA. Det är mycket enkelt! Jag går med ångbåten till holmen, och där, *räcker handen emot Erik,* där kommer du med båten och hämtar mig, och så ro vi hem tillsammans.

ERIK *utan att taga hennes hand.* Vet du, Stafva, det tror jag inte kan gå för sig.

STAFVA. Hvad skulle hindra?

ERIK. Det vågar jag inte!

STAFVA. Vågar? För hvem?

ERIK. För honom — för din man. Hvad skulle han väl tänka?

STAFVA. Ja, hvad underligt skulle han väl finna i det?

ERIK *dröjande*. Han kunde — han kunde måhända komma på den tanken, att vi två voro kära i hvarann.

STAFVA. Hur kan du komma på en sådan tanke? Han vet ju, att du är min bror.

ERIK. Men han kunde måhända säga till dig: »Den där Erik är i alla fall inte din riktiga bror. Han är ju bara din fosterbror.»

STAFVA. Men du kom ju hit som en liten gosse. Jag kommer nog ihåg, hur pappa talade om, att din far drunknat och din mor dött, och att han nu skulle skänka mig en liten bror — och hur jag undrade och längtade och trodde, att du skulle vara ett litet, litet lindebarn, som jag kunde bära. Men när så far kom in med dig vid handen, så var du en stor gosse på åtta år med långa byxor och sjömanshatt.

ERIK. Ja, jag började genast besvika dig.

STAFVA. Å, jag vande mig ju snart därvid. Och sedan var det allt roligt, att ha en kamrat, som jag kunde leka med; och fastän du var fyra år äldre än jag, så märkte jag det aldrig. Du tog mig ju alltid med på allting, och jag hoppades beständigt i all hemlighet att kunna växa i kapp dig.

ERIK. Men jag satte i väg med våldsamt fart.

STAFVA. Ja, jag vet nog af det! *Hon reser sig och går bort emot dörren i bakgrunden, där hon söker på dörrposten.* När pappa en gång om året satte vårt märke här på dörrposten, så var jag så afundsjuk, att du alltid räckte så mycket högre än jag. En gång i skymningen gick jag till och med och flyttade mitt märke tätt upp under ditt. Här ska du få se! *De titta båda på dörrposten.* Jag har aldrig velat tala om det, men då jag nu ska bort, är det väl bäst, att bekänna sina synder. Men då du var fjorton år, tog du så långt förspång för mig, att jag bad pappa sluta upp med att mäta oss.

ERIK. Ja, vi ha haft en lycklig barndom!

STAFVA. Och nu skulle han — min man — komma och förbjuda mig att vara lika god vän med min bror som förut!

ERIK. Ja, ser du, Stafva, han kunde måhända säga: »Vet du, hvad din Erik tänkte på under alla de år, ni lekte samman? Tror du inte, att en liten gosse kan ha sina tankar och känslor, när han har till kamrat en liten flicka, så söt, som du har varit? Tror du inte, att han kan ha haft sina egna drömmar om framtiden, däri du alltid var med?» — Ja, det kunde han säga.

STAFVA. Men, ser du, då skulle jag svara honom, att jag känner dig bättre. Jag vet, hur god du är, och det var därför, du tyckte det var roligt att hjälpa mig, som var mindre och klenare än du, i mina lekar och med mitt arbete. Och jag vet, hur fin du är, så du tyckte mera om mitt sällskap, än alla de vilda gossarnas. Och så skulle han förstå, att så länge du

var liten, höll du af mig som en kär liten syster, du hade fått att ta vård om.

ERIK. Men då kunde han måhända svara: »Ja, det där var, medan han var barn. Men sedan växte han upp till yngling. Märkte du då inte, hur han hvarken var med i kamratlag eller gick bort från hemmet, utan hvar kväll var lika punktlig till kvällsvarden som din egen far?»

STAFVA. Då skulle jag svara honom, att det missförstod jag aldrig. Det var därför, att du alltid varit en så hederlig och bra gosse, som inte alls hade håg för skoj eller kalaser, och att du dessutom var en så snäll gosse, som aldrig nog kunde visa din tacksamhet mot din far och mor, som tagit dig till sig.

ERIK. Men då skulle han nog svara: »Märkte du aldrig, hur hans ögon lyste, när du kom in i rummet? Undrade du aldrig på, hvarför han kunde gå långa vägar för att möta dig, om du någon gång varit borta? Såg du aldrig, hur mörk han blef, om du länge talat med någon annan ung man?»

STAFVA *ser forskande på honom.* »Nej,» skulle jag svara honom, »det märkte jag aldrig. Han har aldrig talat ett ord till mig om kärlek.»

ERIK. »Tala,» skulle han svara dig. »Tror du det bästa alltid säges ut? Hvad kan du veta om det, han tänkte på, när han satt tyst bredvid dig, medan du arbetade? Förstår du inte, att hvar natt kunde bli honom lång i längtan efter morgonen, då han åter skulle få se dig?»

STAFVA *svarar icke, men ser tyst på honom.*

ERIK. »Ja,» skulle han säga, »hvad tror du, rörde sig i hans bröst, när han ibland bar dig från båten i land? Vet du, om inte då hela hans hjärta ropade: 'Nu har jag henne! Här i mina armar! Nu är hon min, och jag släpper henne aldrig, aldrig! Så här skulle jag vilja bära henne genom alla lifvets vilda vågor. I min famn skulle hon vara trygg.'»

STAFVA *allvarsam, säger tyst.* Nej, så tror jag aldrig min man skulle komma att tala. Han kan inte tänka så vackert.

ERIK. Måhända skulle han slå in på en mera stickande ton och säga: »Akta dig för Erik, du! Han har nu i så många år svansat omkring i ditt hem och varit som barn i huset. Och tro mig, den goda husvärmen är farlig. Han har nog haft sina planer och tänkt: en gång blir det nog jag, som får min fosterfars plats, och sedan är det ju mycket enkelt, att jag också en gång får hans dotter.»

STAFVA *ifrig.* Nej, då skulle jag svara: »Du känner inte Erik. Han är en anspråkslös gosse. Bara alltför anspråkslös! Om han också verkligen hade hållit af mig, så skulle han knappast ha vågat säga det åt mig. Han skulle ha tyckt, att det vore alltför mycket att först få min far och mor till sin far och mor och så efteråt begära mig själf.»

ERIK *förvånad.* Att du verkligen känner mig så bra!

STAFVA. Och då skulle jag säga honom: »För resten har jag ett bevis för, att Erik aldrig tänkt på mig, ett bevis, som en gång för alla skall komma att stoppa munnen på dig, och det är, att Erik knappast fyllt tjugu år, förrän han förlofvade sig med

en flicka, som kom i vårt hem. Hon dog sedan, men det var ju inte hans fel. Han hade valt henne bland alla till sin hjärtanskär.»

ERIK. Då skulle din man bara skratta och säga: »Du är ett barn, lilla Stafva! Du begriper dig inte på karlarna. Förstår du inte, att Erik började inse, att du aldrig skulle komma att tycka om honom annat än som en bror. När han skulle vilja ge dig sitt hela hjärta, så gaf du honom en smörgås med ett vänligt leende! När han bara hade ögon för dig, så hade du ögon för allt annat i världen, och när hans stora kärlek gjorde hans tunga stum, så kunde din lilla mun pladdra om tusen likgiltiga saker.»

STAFVA. Men Erik, hvad menar du?

ERIK. »Ja,» skulle han säga, »det var därför, att hans kära fosterfar önskade, att han nu snart skulle få sitt eget hem och bygga sitt eget bo, som han beslöt sig för att försvinna. Han kände ju, att han lika litet kunde få tag i dig, som han kunde få tag i månen — så högt öfver honom lyste du. Och så var det en liten flicka, som höll så mycket af honom, och som också var bra ensam i världen, och så — —»

STAFVA *emot honom, säger upprörd.* Å Erik, var det därför?

ERIK *fortsätter lugnt.* »Så dog ju flickan,» säger din man, »och nu är det som om hon aldrig varit medan du — du —»

STAFVA *slår armarna om halsen på honom och ropar.* Erik, du älskar mig!

ERIK. Det var du, som sade det!

STAFVA. Ja, när du aldrig, aldrig kunde säga det!

ERIK. Och nu, gudnås, skulle det helst vara osagdt!

STAFVA. Nej, du! Det kom i sista stund. Men nu vill också jag tala! Vet du inte, att jag aldrig haft någon annan barndomsvän än dig? Växte vi inte upp med samma far och mor, vid samma haf, med samma sorger och samma glädje? Lämnade jag dig nå'nsin för någon annan?

ERIK. Nej, det gjorde du inte.

STAFVA. Och då jag blef vuxen, och vi gingo våra långa promenader vid stranden — och jag pratade och pratade — begrep du då inte, hvad jag tänkte på?

ERIK. Nej, det gjorde jag inte.

STAFVA. Jag tänkte alltid: »Nu kommer det! Nu kommer det! Nu säger han, att han älskar mig!» Och mitt hjärta slog så högt af väntan och ängslan, att jag pratade ännu mera. Men sade du mig nå'nsin att enda litet ord, som kunde komma mig att ana — —?

ERIK. Nej, det gjorde jag inte.

STAFVA. Och knappast var du vuxen, förrän du gick och förlofvade dig med den första bästa flicka, som kom i din väg. Förstod du inte, att du då förstörde hela min ungdomsglädje?

ERIK. Gjorde jag? Jag, som bara tänkte på din lycka!

STAFVA. Det ställde du illa med, Erik! Men då jag reste bort — jag måste bort — begrep du då inte, att det var därför, att jag inte kunde se er

tillsammans? Jag kunde inte afstå dig, min egen Erik, till någon annan.

ERIK. Jaså, det var därför, du reste! Det föll mig aldrig in.

STAFVA. Att en så klok människa, som du, kan vara så trögtänkt.

ERIK. Men då är det något, som jag allra minst begriper, och det är detta nu — att du lämnar oss!

STAFVA. Jag kunde inte stanna här längre! Jag kunde inte gå här och vara din syster, när jag inte alls känner det, som om du vore min bror.

ERIK *utbryter*. A, Stafva! Du älskar mig!

STAFVA. Det var du, som sade det.

ERIK. Det är ju det samma, hvem som säger det, bara det är sant.

STAFVA *håller honom om halsen*. Och den lyckan kunde vi haft för länge, länge sedan. *Hon snyftar vid hans bröst*.

ERIK. Och nu, då vi fått tag i den, nu — ja, Stafva, hvad ska vi stackare nu göra?

STAFVA. Hvad tycker du folk bruka göra, som älska hvarann? Jag vill komma ihåg, att de bruka gifta sig.

ERIK. Och hur ska det gå honom — stackarn? Din fästman, som väntar dig?

STAFVA. Å, han har ett hus; då får han nog också en hustru.

ERIK. Och far din?

STAFVA. Jag tror inte han blir ond öfver att alltid få behålla mig här på varfvet. — Om du hade sett honom, då han reste, och jag sade honom farväl! Det var nästan för mycket! Jag kände det, som om jag höll på att döda honom.

ERIK. Och din mor?

STAFVA. Å, mor känner mig! — I hennes sköte har jag gråtit många tårar, då du förlofvade dig! Det var hon, som hjälpte mig att komma bort. Det var bara ett, som mor inte förstod.

ERIK. Och det var?

STAFVA. Att jag nu tog emot en friare.

ERIK. Ja, mor har alltid varit den klokaste.

STAFVA. Hon tyckte, jag skulle bli kvar här hemma och vänta. »Jag kan ju inte gå och bjuda ut min dotter,» sade hon, »men det är måhända i alla fall inte, som du tror. De karlarna äro så konstiga. Bäst som det är, bli de naturliga — och då tala de.» — Kom, Erik! Nu måste vi skynda oss bort till mor och säga henne, att det var som hon tänkte.

ERIK *ser på sin klocka.* Ja, då få vi också ro af alla krafter, annars hinna vi inte upp de gamla.

STAFVA. Du ska se, det kommer att gå så lätt nu, när vi lämna hela packningen här hemma, och du inte har annat att ta vara på än mig själf.

ERIK *omfamnar henne och ser lycklig ned på henne.* Tänk! Inte annat än du själf! *Han kysser henne skrattande.* Men se! *Han ser ut genom fönstret utan*

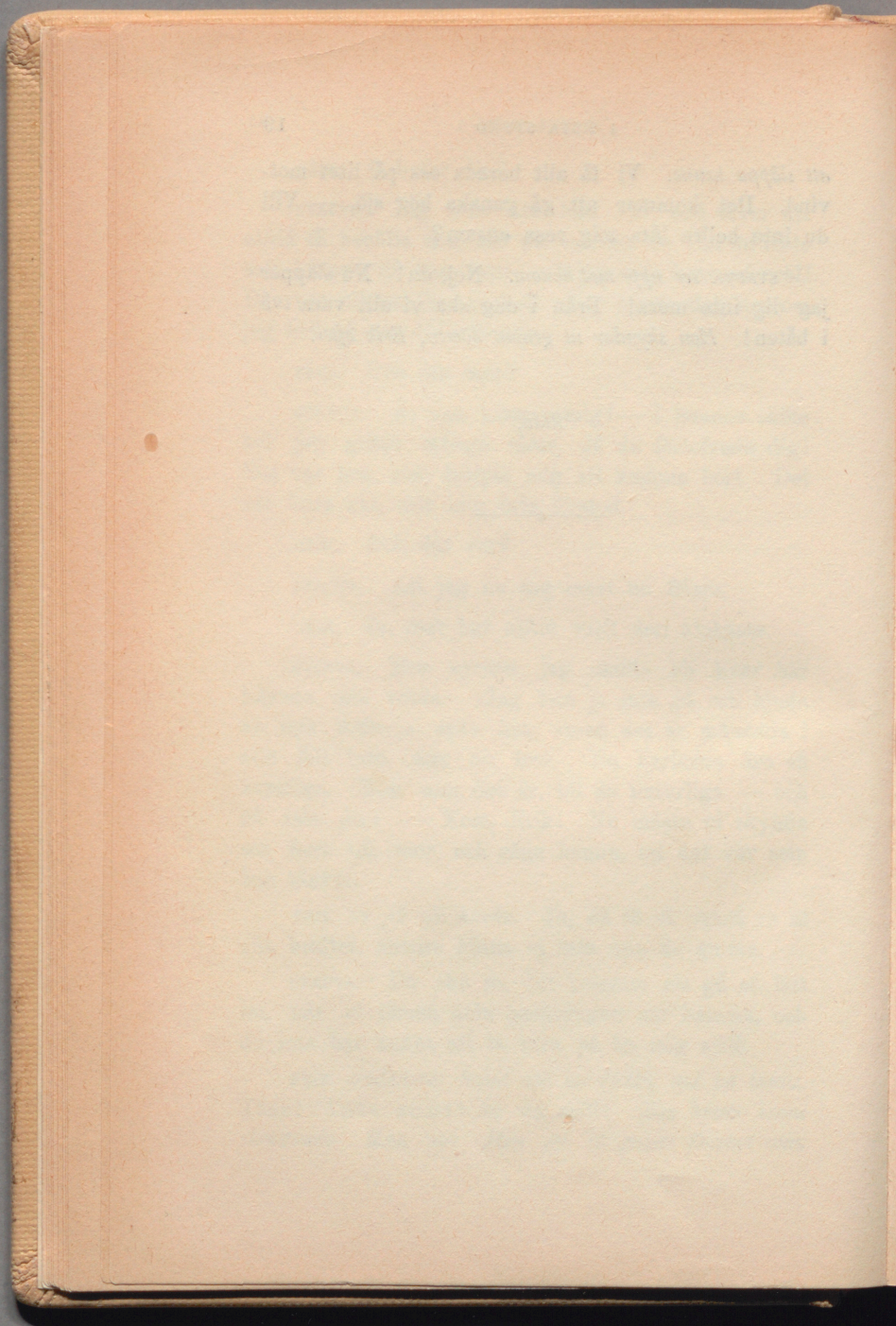
att släppa henne. Vi få allt bereda oss på litet motvind. Det kommer att gå ganska hög sjö. — Vill du inte hellre låta mig resa ensam?

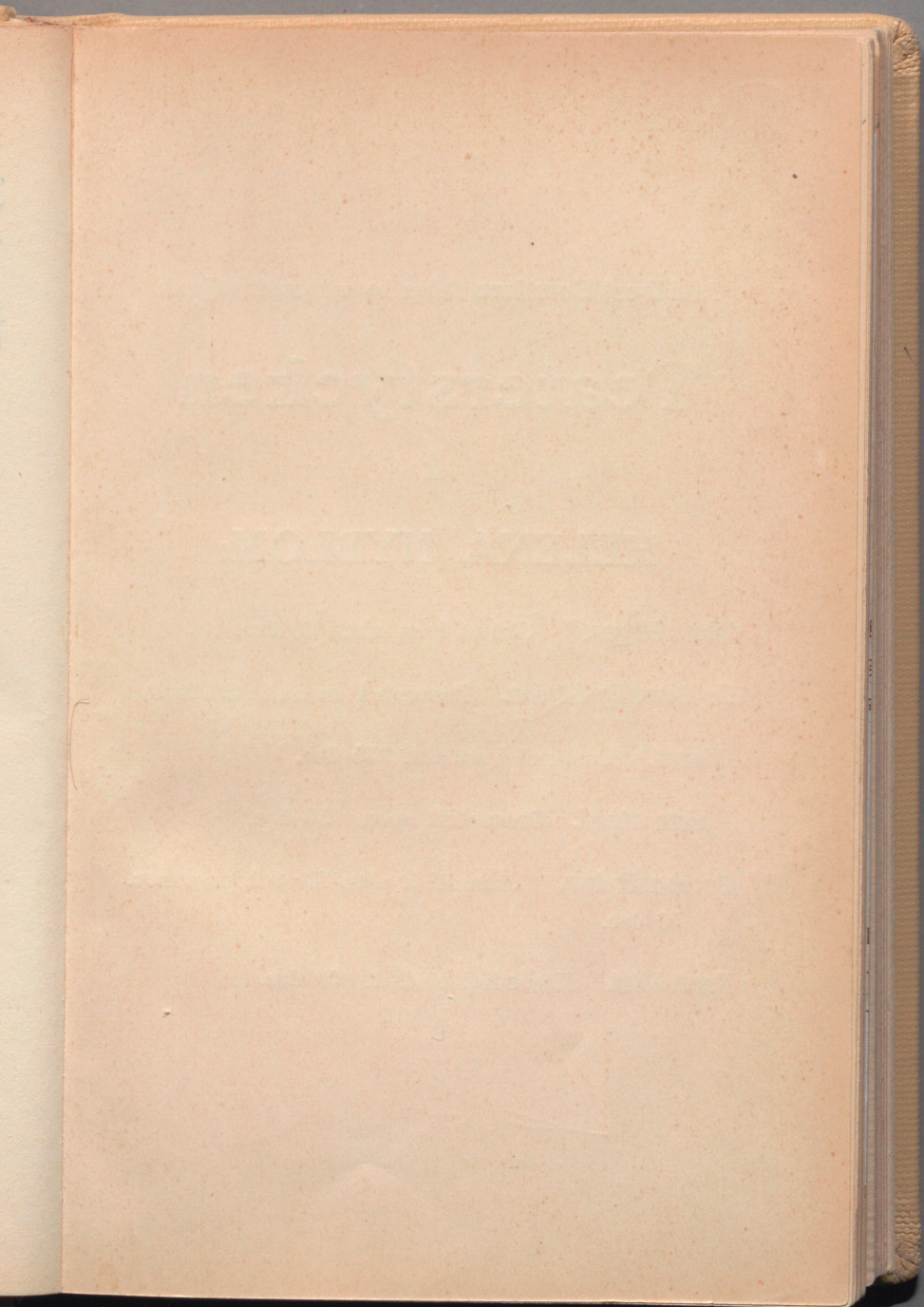
STAFVA *ser upp mot honom. Nej, du! Nu släpper jag dig inte mera! Från i dag ska vi allt vara två i båten! Hon skyndar ut genom dörren, Erik efter.*

Ridå.

---

*

På **Albert Bonniers** förlag ha utkommit följande

Teaterstycken

af

HELENA NYBLOM:

"Det Ringer!" Skämt i en akt. 60 öre.

En trasslig härfva. Proverb i en akt. 50 öre.

Hämnd. Lustspel i en akt. 75 öre.

I sista stund. Dramatisk scen. 50 öre.

En musik-kur. Dramatisk scen för två personer.
50 öre.

Porträttet. Komed i en akt. 50 öre.